

De Tao van Zelfkennis

In de oude wereld geloofden mensen
dat zij zichzelf kenden
omdat zij hun naam, verleden
en gedachten herkenden.

Dus beschreven zij zichzelf:
via hun werk,
hun bezit,
hun overtuigingen
en hun rol in de wereld.

Maar hoe meer zij zichzelf definieerden,
hoe minder zij soms werkelijk voelden
wie zij waren zonder al die vormen.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Wat is zelfkennis?"

De meester nam hem mee
naar een stille spiegel van water
hoog in de bergen.

"Wie zie je?" vroeg hij.

"Mezelf," antwoordde de leerling direct.

Toen bewoog de meester zacht het water
waardoor het beeld vervormde.

"En nu?"

De leerling keek onzeker.

"Ik weet het niet meer."

De meester glimlachte zacht.

"De meeste mensen kennen alleen hun weerspiegeling..."

Hij wees naar het bewegende water.

"...maar niet datgene
wat kijkt."

De leerling werd stil.

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag mensen:
zich verliezen in rollen,
meegesleept worden door emoties,
en voortdurend reageren
op verlangens, angst en vergelijking.

Iedereen sprak over zichzelf.
Bijna niemand leek zichzelf werkelijk te begrijpen.

"Waarom is zelfkennis zo moeilijk?" vroeg hij.

De meester keek naar een huis
vol spiegels en maskers.

"Omdat het ego liever een verhaal beschermt
dan de waarheid onderzoekt."

De wind streek zacht door de straat.

"Maar meester... hoe leert een mens zichzelf kennen?"

De meester wees naar de open hemel
boven de drukke stad.

"Door stil genoeg te worden
om eerlijk te kijken."

Hij keek rustig naar de leerling.

"Naar:
je angsten,
je verlangens,
je patronen,
je schaduwen
en je ware intenties."

De leerling dacht lang na.

"Dus zelfkennis gaat niet alleen
over mooie eigenschappen?"

De meester glimlachte zacht.

"Ware zelfkennis vraagt ook moed."

Hij wees naar een oude boom
waarvan zowel de wortels
als de takken zichtbaar waren.

"Want een mens die alleen zijn licht wil zien,
zal blind blijven voor wat hem innerlijk stuurt."

De stad werd langzaam stil in de avond.

Toen sprak de meester:

"De onbewuste mens zoekt voortdurend
erkenning buiten zichzelf."

Hij keek naar het stille water in de bergen.

"Maar de bewuste mens ontdekt langzaam
dat alle echte groei begint
bij eerlijk inzicht in zichzelf."

De wind bewoog zacht over het water.

En voor het eerst begreep de leerling:

dat zelfkennis niet betekent
dat een mens perfect wordt...

maar dat hij steeds helderder leert zien
wie hij werkelijk is
achter alle maskers, rollen en verhalen.

